Broj:S1 3 U 038796 21 U
Sarajevo, 15.07.2021. godine

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću za upravne sporove, sastavljenom od sudija Jadranke Brenjo, kao predsjednika vijeća, Amira Kapetanović i Ljiljane Lalović kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Enise Imamović, u upravnom sporu tužitelja Mipex Auto RS iz Banja Luke, ulica Miloša Crnjanskog 55, kojeg zastupa Zajednički odvjetnički ured Paponja-Bunoza, iz Mostar ulica Kralja Tomislava broj 109., protiv rješenja broj: JN2-01-07-1-2064-9/20 od 13.10.2020. godine, tuženog Ureda za razmatranje žalbi BiH, Sarajevo, ulica Maršala Tita 11a, u upravnoj stvari javnih nabavki, na nejavnoj sjednici održanoj dana 15.07.2021. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se uvažava, osporeno rješenje broj: JN2-01-07-1-2064-9/20 od 13.10.2020. godine se poništava i predmet vraća tuženom na ponovno rješavanje.

Obavezuje se tuženi da tužitelju naknadi troškove postupka u iznosu od 380,80 KM, u roku od 15 dana od dana dostavljanja presude, dok se u preostalom dijelu zahtjev odbija kao neosnovan.

O b r a z l o ž e nj e

Osporenim rješenjem broj kao u uvodu presude, odbijena je kao neosnovana žalba tužitelja broj: 2096-8/2020 od 05.08.2020.godine, izjavljena na Odluku o otkazivanju postupka broj: 11-03-26-1959-28/19 od 20.07.2020.godine, ugovornog organa Ministarstvo odbrane BiH, Sarajevo, u postupku javne nabavke roba klase IV-Materijal za pakovanje i transport.

Tužitelj je blagovremeno tužbom protiv osporenog rješenja pokrenuo upravni spor, zbog pogrešne primjene materijalnog propisa pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede odredbi pravila upravnog postupka. Tužbom ukazuje da je u konkretnom slučaju, postupak nabavke trajao jako dugo, a da su u postupku bili jako kratki rokovi, što znači da se radi o povredi prava na pravično suđenje. Navodi da se radi o postupku iz 2015. godine, koji je okončan dodjelom ugovora ponuđaču Laki line d.o.o. Istočno Sarajevo, ali to tuženi ne konstatuje. U tom postupku, ponuda tužitelja je bila neprihvatljiva, a takvo rješenje tužene je, kao nezakonito, poništio i

Sud BiH u upravnom sporu i predmet vratio na ponovno odlučivanje tuženom. Međutim, pokretanje upravnog spora nije spriječilo zaključenje ugovora i umjesto da tuženi postupi po presudi suda i razmotri tužiočevu žalbu, novim rješenjem samo komentariše presudu suda, ne razmatra žalbene navode i odbija žalbu. Tužitelj smatra da u predmetnom slučaju nije bilo omoguće otkazati postupak javne nabavke u skladu s članom 69. stav 4. Zakona o javnim nabavkama BiH, a koji je okončan zaključenjem ugovora u skladu sa članom 69. stav 1. tačka a) Zakona o javnim nabavkama BiH. Nakon toga je tužitelj ponovo bio primoran da pokrene upravni spor i ponovo je uvažena tužba u korist tužitelja, te je tuženi u konačnici žalbu tužitelja uvažio i predmet vratio na ponovni postupak ugovornom organu. U pogledu žalbenog navoda kojim se osporava prvostepena odluka ugovorno organa o otkazivanju postupka, ukazuje se da osporena odluka nema obrazloženje, što je protivno članu 200. stav 2. Zakona o upravnom postupku BiH („Službeni glasnik BiH" broj: 29/02 do 53/16 u dalje tekstu ZUP-a). Pa tako u pogledu žalbenih navoda koje se odnose na Obrazac za cijenu ponude, osporena odluka nema obrazloženje, odnosno ne razmatra taj žalbeni navod, tj. rješenje ne sadrži sve što je propisano u članu 233. i 200. stav 2. ZUP-a. Na kraju tužitelj ističe da nije pravilan stav iz pobijanog rješenja da tužitelj nije dostavio garanciju banke za ozbiljnost ponude jer se od tužitelja nije ni zahtijevalo produženje garancije za izvršenje ugovora, niti su mu date smjernice kako da formuliše garanciju. To znači da je tužitelj morao dobiti smjernice za postupanje od strane ugovornog organa. Tužitelj navodi da je i Agencija za javne nabavke dala mišljenje da se produženje jamstva za ozbiljnost ponude, mora tražiti od ponuđača. Slijedom navedenog, tužitelj predlaže da sud njegovu tužbu uvaži, poništi osporeno rješenje i predmet vrati tuženoj na ponovno rješavanje i obaveže ga na naknadu troškova upravnog spora u ukupnom iznosu od 977,50 KM.

U odgovoru na tužbu tuženi i ugovorni organ su predložili da se tužba odbije kao neosnovana.

Sud je ispitao zakonitost i pravilnost rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH" broj: 19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u izreci presude, iz slijedećih razloga:

Osporenim rješenjem odbijena je kao neosnovana žalba tužitelja, izjavljena na Odluku o otkazivanju postupka broj: 11-03-26-1959-28/19 od 20.07.2020.godine, ugovornog organa Ministarstvo odbrane BiH, Sarajevo, u postupku javne nabavke roba klase IV-Materijal za pakovanje i transport. Prema obrazloženju pobijanog rješenja, tuženi je postupajući u skladu sa uputama iz presude Suda BiH broj: S 1 3 U 027796 18 U uvažio žalbu tužitelja i predmet vratio na ponovno postupanje ugovornom organu, koji je u ponovnom postupku, donio Odluku o otkazivanju postupka javne nabavke koja je predmet konkretne žalbe tužitelja. Dakle nezadovoljan Odlukom o otkazu postupka, tužitelj je izjavio žalbu koja je konačnim aktom odbijena kao neosnovana obzirom da je tuženi prihvatio izjašnjenje ugovornog organa, da tužitelj nije postupio u skladu članom 60. stav 3. Zakona o javnim nabavkama BiH („Službeni glasnik BiH" broj: 39/14) jer u konkretnom predmetnom slučaju nije produžio odnosno obezbijedio produženje istekle garancije za ozbiljnost ponude, pa je njegova ponuda neprihvatljiva. Također, tuženi je ocijenio da uslijed svih okolnosti i utvrđenog činjeničnog stanja žalitelj nije mogao ostvariti drugačiji ishod uzevši u obzir sve okolnosti slučaja. S tim u vezi tuženi je prihvatio izjašnjenje ugovornog organa da se u odnosu na tužitelja nije moglo zaključiti da je imao stvarnu

namjeru zaključivanja ugovora. Također, tuženi je ocijenio da je odluka ugovornog organa zakonita jer su nastupile okolnosti koje su od utjecaja na mogućnost odvijanja radnji postupka, i na ishod postupka.

Prigovorima iz tužbe dovedena je u pitanje zakonitost osporenog rješenja.

Nakon što je ovo vijeće izvršilo uvid u svu dokumentaciju dostavljenu u spisu predmeta, ocijenilo je da obrazloženje pobijane odluke ne sadrži sve što je propisano u odredbi člana 233. i 200. stav 2. ZUP-a, na šta osnovano ukazuje tužitelj. Dakle, tuženi je u obrazloženju pobijanog rješenja samo naveo žalbene prigovore tužitelja i izjašnjenje ugovornog organa, a da nije cijenio ni jedan prigovor koji je tužitelj istakao u žalbi od 07.08.2020.godine, i to prigovor kojim je tužitelj ukazivao da ugovorni organ nije mogao donijeti odluku o otkazivanju konkretnog postupka javne nabavke iz 2015.godine, obzirom da se za to, u smislu odredbe člana 69. Zakona o javnim nabavkama BiH, nije bilo zakonskih pretpostavki. Odnosno kako to tužitelj ukazuje žalbom, da je u konkretnom slučaju postupak nabavke okončan (koje navode potvrđuje i ugovorno organ u Odluci o otkazivanju postupka kada ukazuje, da su ugovori po predmetnom postupku realizovani u postupnosti) pa se postavlja pitanje kako se može otkazati nešto što je u potpunosti realizovano, na koje žalbene navode tuženi uopšte ne odgovara. Naročito uzimajući u obzir, odredbu člana 69.stav 1. Zakona o javnim nabavkama, koja u tački a) propisuje, da se postupak javne nabavke, može okončati zaključenjem ugovor o javnoj nabavci ili okvirnog sporazuma, a koja je odredba relevantna shodno naprijed nesporno utvrđenom činjeničnom stanju i od strane ugovornog organa tj. da su ugovori realizovani u predmetnom postupku javne nabavke.

Nadalje u pogledu žalbenog navoda koji se osporava činjenično utvrđenje ugovornog organa da ponuda tužitelja nije dostavljena na propisnom obrascu, koja je činjenica također osporavana žalbom tužitelja, osporena odluka ne sadrži niti jedan navod, kojima se obrazlaže takva odluka ugovornog organa, što tužitelj osnovao žalbom ukazuje.

Na kraju, tuženi nije cijenio da li je ugovorni organ mogao odbaciti tužiočevu ponudu jer nije dostavio produženje garancije za ozbiljnost ponude obzirom, da ga ugovorni organ, nije ni pozvao da dostavi isto. S tim u vezi, za sve navedeno samo se prihvata i navodi izjašnjenje ugovornog organa. Ocjenu, odluke koju je donio ugovorni organ, tuženi cijeni na strani 4. pobijanog rješenja, gdje navodi da je očigledno da su nastupile takve okolnosti da postupak nije mogao biti nastavljen kao i da za tužitelja ne bi mogao biti drugačiji ishod.

Iz svih naprijed navedenih razloga ovo vijeće je nije moglo ispitati pravilnost i zakonitosti osporene odluke, gdje ne može da ne primjeti da osporena odluka nije u skladu sa članom 200.ZUP-a jer ne samo da se ne koriste pravni termini i njihovo adekvatno zakonsko značenje, već tuženi koristi nepravne termine kada govori npr. o dikciji člana 60.stav 3. i 4. Zakona o javnim nabavkama, što se u pravnom smislu tj. zakonske terminologije, se ne može odrediti na šta konkretno se taj termin odnosi, tj. šta se mislio tim terminom reći i sl. Slijedom navedenog, još jednom u vezi sa istim postupkom javne nabavke, ovo vijeće nije moglo ocijeniti zakonitost konačnog akta jer pobijano rješenje ne sadrži razloge koji su odlučni za donošenje odluke, odnosno isto sadrži samo opisivanje dosadašnjeg toka postupka, te zaključak tuženog da

žalitelj nije mogao ostvariti drugačiji ishod postupka uzevši u obzir sve okolnosti. Ovo vijeće je suprotno navedenom, našlo da je tužitelj i u prethodnim žalbama dao brojne primjedbe na ponudu izabranog ponuđača, na koje tuženi nije odgovorio jasnim razlozima, iako je tuženi dužan kao drugostepeni organ u drugostepenom aktu, odgovoriti na sve žalbene prigovore, u smislu člana 233. ZUP-a

Zbog toga ni ovo vijeće nije moglo ocijeniti ni osnovanost tužiočevih navoda iz kojih razloga je tužbu uvažio, osporeno rješenje poništio i predmet vratio tuženom na ponovno rješavanje, primjenom odredbe člana 37. stav 2. u vezi sa članom 34. stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH. U ponovnom postupku tuženi će cijeniti sve žalbene prigovore u ovoj upravnoj stvari i dati razloge zbog kojih prihvata ili ne, svaki od datih prigovora, u smislu navedenih zakonskih odredbi, nakon čega će donijeti pravilnu i zakonitu odluku, za koju će dati jasne i logične razloge.

Kako je tužitelj uspio sa tužbom, pripadaju mu i troškovi upravnog spora, ali ne u potraživanom iznosu. Imajući u vidu da se radi o poništenju rješenja, tužitelju pripada pravo na naknadu troškova u neprocjenjivim predmetima po AT F BiH („Službene novine Federacije BiH", broj 22/04), prema Tarifnom broju 19. Troškovi se odnose na sastav tužbe u iznosu od 240,00 KM (80 bodova x 3,00 KM) sa obračunatim PDV-om (40,80 KM) i 100,00 KM naknade na taksu na tužbu u skladu sa Zakonom o sudskim taksama u postupku pred Sudom Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik BiH", broj 39/03), a sve u skladu sa članom 61. stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH. Ostale troškove koji se odnose na sastav tužbe, a nisu iskazani u skladu sa važećom AT, Sud je odbio kao neosnovane.

Slijedom navedenog, Sud primjenom odredbe člana 37. stav 2. u vezi s članom 34. stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH, donio odluku kao u dispozitivu presude.

ZAPISNIČAR

Enisa Imamović

PREDSJEDNIK VIJEĆA
S U D I J A
Jadranka Brenjo